

TONI CUCARELLA

Contra els secessionistes il·lustrats

Setmanes arrere, en aquesta revista es feren precés per un debat fructífer entorn de l'AVL i la llengua dels valencians, la nostra llengua catalana. La llàstima és que aquest debat s'haja suscitat a pilota passada, quan l'AVL ja és en marxa i les seues nefastes conseqüències s'auguren irreparables. Quan calia la discussió, però, s'imposaren acordats silencis, fins i tot censura en alguns mitjans de comunicació, i practicaren la desqualificació indiscriminada, posant tota l'oposició a l'AVL en un mateix sac, per fer veure que els d'un i l'altre costat formàvem part d'una mateixa "vociferació". No consentiren veus discrepans que trasbalsaren el gran pacte lingüístic que culminava el procés que encetaren Brosseta, Abril, Attard, la Reyna...

Com havien previst, doncs, l'AVL s'ha posat a funcionar. Però les promeses de pau que els firmants i partidaris auspiciaven a partir de la seua constitució s'ha vist que eren fum de canyot. Fem un breu recompte dels efectes posteriors al repartiment de cadirals remunerats de l'AVL: mutilació de la literatura catalana als currículums de llengua i literatura d'ESO i batxillerat; subvenció de la Generalitat a la secessionista RACV de més de 420 mil euros (70 milions de pessetes), i de la Diputació de València de més de 120 mil euros (20 milions de pessetes); subvenció de l'Ajuntament de València a Lo Rat Penat de 540 mil euros (90 milions de pessetes) i de la Diputació de València i de la Generalitat de més de 60 mil euros cadascuna (10 milions de pessetes); ni un cèntim a la Federació Escola Valenciana; supressió de les Jornades de Sociolingüística d'Alcoi; publicació a compte de la Diputació de València, que presideix l'ultradretà Fernando Giner, d'una història de la literatura valenciana feta pels secessionistes de "tota la vida"; l'IEC demana la col·laboració de l'AVL en la informatització del *Diccionari Català-Valencià-Balear*, i l'AVL s'hi nega...

Així i tot, encara hi ha qui dubta que l'AVL sols té per objectiu escindir la

llengua catalana. I quan parle d'escissió no em referesc a apanyar-se una (altra) normativa més o menys avalada per institucions considerades científiques o per membres formats en aquests àmbits (l'ús final que fan dels seus coneixements, cotitzant-los econòmicament o políticament, això són altres calces). La normativa no fa la unitat del català: la unitat és el seu mercat íntegre, el marc d'intercomunicació complet, la consciència unitària dels seus parlants. Tanmateix, que el rumb de l'AVL siga contrari a la unitat del català no preocupa el senyor Hauf. Ja

"A l'últim retruc de Hauf trobem una afirmació més pròpia del secessionisme lizondista, quan argumenta el seu suport al zaplanisme"

ho ha dit, que cal agenollar-se davant les majories absolutes i sotmetre's a l'opinió popular, per més que aquesta siga contrària al sentit comú o als fonaments científics. Si a les properes eleccions es presentara el Partit de la Terra Plana i guanyara, Hauf no dubtaria a oferir el seu nom i el seu prestigi intel·lectual (si encara li'n quedara) per defensar aquestes teories precientífiques. Si ell creu que les majories electorals tenen potestat per manipular la història o la lingüística, em sembla que caldrà posar en dubte la seua capacitat i la seua integritat com a científic, com a lingüista. I no solament de Hauf, és clar, sinó de tothom que s'ha vingut a safunyar del plat de l'AVL,

sense importar-li quines seran les funestes conseqüències de participar-hi i donar suport a la política lingüística del PP (i del PSOE, que, cal dir-ho, actua seguint el mateix manual d'instruccions).

Em sembla que som davant d'una versió diguem-ne "il·lustrada" del secessionisme. Hauf (i molts altres) no neguen la unitat de la llengua catalana, però, aquesta catalanitat, s'estimen s'avenen a fer "col·laboracionisme" lingüístic amb el PP. A l'últim retruc de Hauf trobem una afirmació més pròpia del secessionisme lizondista, quan argumenta el seu suport al zaplanisme lingüístic en funció del rebuig popular a la catalanitat de la llengua i a "una normativa imposada des de Barcelona per l'IEC". Tanmateix, al senyor Hauf, li plau, quan li convé, fer notar la seua pertinença a l'IEC, fins i tot, si escau, firmar les seues diatribes com a "catedràtic de Filologia Catalana". Per coherència amb el que ha defensat en aquestes pàgines, caldria que el senyor Hauf dimitira de l'IEC, i firmara els seus escrits, filípics o "científics", com a "catedràtic de Filologia Valenciana en compte de 'Catalana'": amb dues baralles sols juguen els tafurs, els tramposos.

Hauf defensa la seua defecció lingüística amb un egocentrisme més aïnes apatètic, en presentar-s'hi com un màrtir de la realitat que s'avé a "solucionar la papereta d'alguns traductors privats del seu treball, o la de molts professors que han d'optar entre aplicar unes normes ortogràfiques o ser penalitzats". La gent com cal no col·labora amb qui censura o persegueix, el combat des d'una oposició ferma i conseqüent.

Aviat els nostres textos seran esmenats pels censors de l'AVL, i als nostres llibres, se'ls negarà el suport institucional per ser escrits amb paraules prohibides i sintaxi subversiva, tot això amb el vistiplau de Hauf i la resta de haufs, tots ells provats lingüistes forenses de l'AVL, l'IEC, l'IEFV i altres reconegudes sales d'autòpsia.

Escriptor